

УДК 349.22

Н. П. МОКРИЦЬКА, Львівський національний університет імені Івана Франка

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОЦЕДУРИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА ПРАЦЮ В ПОРЯДКУ ПРИЗНАЧЕННЯ НА ПОСАДУ

Ключові слова: призначення на посаду, акт про призначення на посаду, надання згоди на призначення, контрасигнування, заміщення вакантної посади

Проблеми виникнення індивідуально-трудових правовідносин на підставі акту про призначення на посаду перебувають у полі зору таких представників науки трудового права, як А.В. Андрушко, О.В. Данилюк, В.В. Єрмоєнко, О.В. Кручинін, П.Д. Пилипенко, Е.Б. Хохлов тощо. Метою статті є з'ясування процедури видання офіційного документу – акту про призначення на посаду, з набранням чинності яким у новопризначеного суб'єкта виникає право на укладення трудового договору.

Новизна дослідження полягає у тому, що поза увагою вчених-трудоваків до сьогодні залишаються питання процедури реалізації права на працю в порядку призначення. Як відомо, її складовими є видання акту про призначення на посаду та укладений на його основі трудовий договір. Отже на кожному етапі проходження відповідної процедури має бути обов'язкова згода кандидата, який бажає замістити відповідну посаду в порядку видання акту про призначення на посаду. Разом з тим потрібно з'ясувати і волевиявлення суб'єкта, який не тільки приймає відповідний офіційний документ, але і тільки йому належить право звільнення працівника з роботи. З останнім на підставі акту про призначення на посаду має бути укладено трудовий договір.

Правове забезпечення механізму добору

кадрів у структурі державного управління, судової влади тощо передбачає суворо регламентований законодавством порядок призначення на посаду. Він виражений системою послідовних владних дій уповноважених органів чи осіб, які реалізують кадрову політику держави винятково в межах їх компетенції. Як слушно зауважують В.С. Венедіктов та М.І. Іншин, основними завданням кадрової політики є не тільки «раціональне використання персоналу; формування і підтримка ефективної роботи підприємства, організації чи установи, але і своєчасне забезпечення організації персоналом певної якості і кількості відповідно до стратегії розвитку організації; створення умов реалізації, передбачених законодавством та підзаконними нормативними актами, прав і обов'язків громадян» [1].

Процедура реалізації права на працю в порядку призначення на посаду здійснюється на підставі видання акту про призначення на посаду. Останній є відповідним офіційним рішенням уповноваженого органу чи особи, який здійснює кадрову політику держави у спосіб та в порядку, визначеного законом. Такий документ підтверджує офіційне право особи на зайняття відповідної посади найвищого державного рівня. До них можна віднести посаду Генерального Прокурора України, голів державних адміністрацій обласного та районного рівня тощо. У новопризначеної особи виникає право на укладення трудового договору, що підтверджене офіційним документом.

Разом із тим, юридичного значення акт про призначення на посаду набуває тільки за умови єдиного волевиявлення декількох уповноважених суб'єктів. Його форма знаходить своє відображення у системі владних дій (актів), з одноставним волевиявленням змісту яких закон пов'язує видання акту про призначення на посаду. Це означає, що жодна з цих дій не є окремою життєвою обставиною, з якою законодавство передбачає виникнення самостійних юридичних наслідків

правоутворюючого загальнообов'язкового характеру. Іншими словами, цю систему можна розглядати як процедуру заміщення вакантної посади на підставі акту про призначення на посаду, якою передбачається упорядкованість владних дій (актів) суб'єктів призначення в порядку кадрового заміщення. Вона спрямована на видання офіційного документа про заміщення вакантної посади.

Упорядкованість і системність владних дій (актів) суб'єктів призначення виражають особливість правового механізму заміщення посади. Його дія забезпечується прийняттям відповідних офіційних рішень уповноважених суб'єктів. Разом із тим їх невід'ємними складовими є сукупність відомостей про кандидата, які по суті є носіями зібраних та належним чином перевірених фактів. Власне така інформація дає можливість сформулювати суб'єктам призначення правову обґрунтовану власну позицію з приводу кандидата на посаду.

Аналіз чинного законодавства дає підстави стверджувати, що таких систем владних дій (актів) уповноважених суб'єктів є декілька. Кожну з них можна розглядати як передбачений законом спосіб реалізації одностайного «комплексного волевиявлення», який юридично об'єктивує взаємну домовленість між кандидатом на посаду і державою в особі органів державної влади. Таких способів, що за допомогою яких можна встановити єдність волевиявлення владних суб'єктів, є декілька. Зокрема, це прийняття акту про призначення на посаду за поданням, акту про призначення на посаду та надання згоди на відповідне призначення, акту про призначення на посаду та скріплення його підписами уповноваженого суб'єкта.

Передусім слід зазначити, що законність ухвалення акту про призначення на посаду за поданням впливає зі змісту Конституції України [2]. Такий порядок досягнення спільної згоди найвищих суб'єктів керівництва державою передбачає виникнення індивідуально-трудова правовідносин з посадо-

вими особами найвищого державного рівня. Зокрема, за поданням Президента України призначається постановою Верховної Ради України Прем'єр Міністра, Міністр оборони України та Міністр закордонних справ України, Голова Служби безпеки України, Голова Національного Банку України та члени Центральної виборчої комісії. За поданням Прем'єр міністра – інші члени Кабінету Міністрів України, Голову Антимонопольного комітету України, Голову Державного комітету телебачення та радіомовлення України, Голову Фонду державного майна.

Разом із тим, у площині правового, у тому числі конституційного механізму заміщення вакантної посади на підставі акту про призначення є й інші обов'язкові складові законодавчо визначеної процедури вирішення питань кадрового добору. Тут передусім слід зазначити рішення коаліції депутатських фракцій, яка за твердженням Конституційного Суду є специфічним суб'єктом кадрових призначень в частині формування складу уряду [3-6]. Це також і рекомендації З'їзду суддів України щодо призначення на адміністративні посади суддів [7].

Проте лише правовий механізм заміщення вакантної посади шляхом видання акту про призначення за поданням є складовою єдиного рішення. Він вважається результатом «комплексного волевиявлення», у якому об'єктивується взаємна домовленість (погодження, спільна згода) кандидата на посаду та держави в особі органів державної влади. Про це свідчить ряд конституційних тлумачень, у яких подання і акт про призначення розглядається як єдине ціле [8].

Разом із тим Законами України теж можуть передбачатися випадки внесення подання з метою реалізації кадрової політики в структурі органів влади. Так, наприклад, відповідно до ст.13 Закону України «Про дипломатичну службу» від 20.09.2001 р. № 2728-III, Міністр закордонних справ України вносить Президенту України подання щодо кандидатур про призначення на посади

Надзвичайного і Повноважного Посла України, Постійного представника України при міжнародній організації після консультацій в Комітеті Верховної Ради України у закордонних справах щодо кандидатур на ці посади.

Отже з огляду на такий поділ суб'єктів їх внесення та сферу застосування подання умовно можна поділити на ті, які визначені виключно Конституцією України та ті, обов'язковість внесення яких на її основі передбачена Законами України. Зокрема, подання Президента України, Верховної Ради України є конституційними, що унеможливає прийняття законів, які би визначали інші їхні повноваження. Разом із тим останні деталізують конституційний механізм заміщення посад та визначають його процедуру на підставі акту про призначення інших посадових осіб (владних суб'єктів). Натомість повноважень Кабінету Міністрів України, інших центральних органів виконавчої влади, то їхні повноваження відповідно до ч.2 ст.120 Конституції України [2] визначаються як Конституцією так і законами України.

Обов'язковість внесення подання зумовлює, як видається на нашу думку, можливість передбачити й порядок реалізації цього способу прийняття рішень у системі кадрового добору.

Передусім необхідно зазначити, що в українській мові в одному зі значень поняття «рішення» вживається термін «подання». Тому можна стверджувати, що спочатку суб'єкт подання приймає рішення стосовно відповідної кандидатури, яка винесена на його розгляд, обговорення. Однак мова йде не стільки про надання переваги тій чи іншій кандидатурі, скільки на намаганні на підставі поданих відомостей про єдиного кандидата оцінити його професійну та соціальну відповідність вакантній посаді.

Така оцінка об'єктивується у поданні. Під ним необхідно розуміти офіційну письмову заяву з проханням до вищестоящої інстанції. Разом із тим вживання поняття «прохання» у

цій дефініції передбачає не довільну, а офіційну встановлену форму такої заяви. Це звернення з викладом певних відомостей, що оформлені за певним зразком, що подається на ім'я офіційної особи. Остання в межах своїх повноважень вправі прийняти акт про призначення на посаду лише щодо особи, стосовно якої внесено подання або приймає рішення про відхилення кандидатури. В такий спосіб подання носить рекомендаційний характер, яке водночас закладає правову передумову прийняття акту про призначення на посаду.

Як свідчить аналіз законодавства суб'єктом подання є владний суб'єкт (однособібний чи колегіальний), який, не втручаючись у здійснення повноважень, спрямовує та координує діяльність особи, що призначається на посаду. Зокрема, відповідно до Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 16.05.2005 р. № 279-VI, міністр вносить на розгляд Кабінету Міністрів подання про призначення на посаду першого заступника, заступника міністра. Подання може бути внесено стосовно окремого визначеного кандидата або списком щодо кожної посади (наприклад кандидатур на посади міністрів), з визначенням строку (зокрема, відповідно до п.9 ст.106 Конституції України [2] Президент України вносить подання до Верховної ради щодо кандидатури на посаду Прем'єр-міністра в строк не пізніше ніж на п'ятнадцятиденній день після одержання пропозиції депутатських фракцій) або без його визначення.

Проте, до сьогодні процедура внесення подання є доволі невизначеною. Зокрема, певну уяву про нього можна скласти на основі аналізу ряду підзаконних актів, що регламентують питання, пов'язані з призначенням на посаду лише в структурі державного управління. Так, відповідно до п.10 Постанови Кабінету Міністрів «Про внесення змін до постанови Кабінету Міністрів України від 26 червня 2007 р. № 880 та визнання такими, що втратили чинність деяких постанов Кабі-

нету Міністрів України» від 24.09.2008 р. № 850, під поданням слід розуміти сукупність відомостей про кандидата на посаду, які оформлені відповідно до встановленого зразка.

Окремого зауваження потребує й питання подання Прем'єр-міністра до Президента України щодо призначення керівників центральних органів виконавчої влади. Зокрема, аналіз чинних законів [9, 10], які регламентують діяльність того чи іншого органу свідчить, що вони суперечать новій редакції Конституції України, а відповідних змін внесено не було. Тепер ці повноваження у сфері кадрових призначень належать Кабінету Міністрів України за поданням Прем'єр-міністра.

Таким чином, якщо розглянути подання з позиції трудового права, то особа (кандидат) може реалізувати своє право на вільний вибір праці за трудовим договором у порядку видання акту про призначення на посаду лише у комплексному волевиявленні суб'єкта подання та суб'єкта призначення. Одноставне волевиявлення останніх повинне бути гарантією укладення трудового договору з таким працівником. Адже, відповідно до п.12 Постанови Кабінету Міністрів України від 27.09.2008 р. № 850, це рішення для окремих працівників є підставою для видання наказу (розпорядження), у якому фіксується дата початку роботи на відповідній посаді.

Наступним аспектом розгляду системи владних дій (актів) суб'єктів призначення є погодження проекту акту про призначення на посаду. Передусім слід розрізняти зовнішнє та попереднє погодження. Про неможливість довільного тлумачення попереднього погодження наголошував Конституційний Суд України. Він неодноразово зазначав, що цей комплекс юридичних дій не є складовою рішення про призначення на посаду [6, 8].

На відміну від попереднього погодження зовнішнє погодження відіграє дуже важливе значення. У такий спосіб проект акту про

призначення на посаду набуває свого остаточного викладу та підтверджує одностайність волевиявлення уповноважених суб'єктів [11]. Аналіз чинних нормативно-правових актів дає підстави стверджувати, що зовнішнє погодження проекту акту про призначення здійснюється уповноваженим суб'єктом, до сфери якого належить контроль і координаційна діяльність особи, яку призначають на посаду. Зокрема, «перший заступник та заступник голови відповідно обласної, районної державної адміністрації призначається на посаду головою відповідно обласної, районної державної адміністрації за погодженням з Кабінетом Міністрів України» [12]. Відповідно до п.2 ст.24 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» від 16.05.2005 р. № 279-VI, «умовою їх призначення є здійснення повноваження у сфері, що належать до відання Кабінету Міністрів України». А перший заступник і заступник голови Київської міської державної адміністрації, повноваження яких стосуються сфери виконавчої влади, призначається на посаду Київським міським головою за погодженням з Президентом України та Кабінетом Міністрів України [13]. Погодження передбачає прийняття відповідного рішення уповноваженим суб'єктом (подання), в якому міститься виклад відомостей про кандидата на посаду встановленого зразка. Аналіз чинного законодавства дає підстав стверджувати, що внесення подання про погодження на посаду відрізняється від подання про призначення на посаду тим, що, погоджується не проект акту про призначення на посаду, а прийнятий документ. Останній відповідно до п.5 Постанови Кабінету Міністрів України від 26.09.2008 р. № 850 підтверджує право особи на зайняття посади лише у випадку позитивного рішення про погодження призначення на посаду.

Одним із передбачених Конституцією України можливих способів погодження проекту акту про погодження є надання згоди на призначення на посаду за поданням

Президента України. Таку правову конструкцію Конституція України передбачає для Верховної Ради України тільки для прийняття рішення з кадрових питань персонального характеру у формі відповідної постанови законодавчого органу. З відповідних рішень Конституційного Суду України [14] можна зробити висновок, що йдеться про погодження проекту акта Президента України, який вноситься суб'єктом подання до єдиного законодавчого органу. Рішення Верховної Ради, яким парламент надає чи відмовляє у наданні згоди на призначення на посаду, виражає волевиявлення законотворчого органу. Останнє матеріалізується у постанові Верховної Ради України, яка є юридичною формою акту. У ньому набувають офіційного характеру результати волевиявлення. Тобто йдеться про її рішення, які приймаються визначеною Конституцією України кількістю голосів народних депутатів [14]. Після отримання згоди на призначення приймається акт про призначення на посаду, який офіційно оголошується лише після отримання такої згоди.

Така особлива процедура призначення на посаду передбачена п.2 ст.85 Конституцією України [2] лише щодо зайняття посади Генерального Прокурора України. Однак відповідно до попередньої редакції Конституції України [15], надання згоди на призначення Президентом України передбачалася також для кандидатів на посаду Голови Антимонопольного комітету України [16], голови Фонду державного майна України [17]. Це було зумовлено вказівкою Конституційного Суду України на те, що такі центральні органи виконавчої влади володіють «спеціальним статусом через особливість призначення їх керівників» [18]. Відповідно до п.25 ст.85 нової редакції Основного Закону України [2], зазначені державні службовці призначаються на посаду виключно Верховною Радою України за поданням Прем'єр-міністра. Вважаємо, що спеціальні закони потрібно привести у відповідність до основного закону нашої держави.

Ще одним зі способів досягнення комплексного волевиявлення є скріплення підписами прийнятого акту про призначення на посаду. Під скріпленням підписами в українській мові слід розуміти дію, яка полягає у засвідченні ділових паперів, документів підписами, печатками; узаконення їх шляхом оформлення (завіряння, засвідчування) [19, с.1339]. Натомість у теорії права є відомим «правовий інститут контрастасигнування, сутність якого полягає у тому, що особа (Прем'єр-міністр чи міністр), яка (які) скріпили своїм ім'ям акт глави держави, бере на себе політичну і юридичну відповідальність за цей акт, а не глава держави» [20]. Контрастасигнація у буквальному розумінні цього слова означає підпис міністра (чи іншої офіційної особи) на акті, виданому головою держави, який означає, що міністр бере на себе відповідальність за цей документ [19, с.568]. Конституція України встановлює вичерпний перелік актів про призначення на окремі види посад та суб'єктів контрастасигнування, за підписами яких укази Президента України набирають юридичної чинності. Такими підзаконними актами глави держави відповідно ст.12 Закону України «Про дипломатичну службу» від.20.09.2001 р. № 2728-III, п.5 ст.106 Конституції України [2] є укази про призначення глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях та згідно п.17 ст.106 основного закону держави [2] указ про призначення вищого командування Збройних Сил України, інших військових формувань. З огляду на зміни, які були внесені у Конституцію України, не відповідає її новій редакції вимога щодо скріплення підписами акту Президента України при призначення ним на посаду судді Конституційного Суду України [21, 22]. Щодо призначення на посаду вищого командування Збройних Сил України, інших військових формувань, то реалізація ними права на вільний вибір праці здійснюється на підставі спеціального контракту про проходження

військової служби. На його основі видається наказ про зарахування особи до особового складу і призначення її на посаду. Аналогічна угода укладається також з особами офіцерського складу. Останні відповідно до Переліку [23] можуть призначатися на посади вищого командування Збройних Сил України, інших військових формувань.

Однак відповідь на питання щодо контрасигнування суттєво ускладнюється положенням Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави» від 19.06.2003 р. № 975-IV. Він фактично розширює повноваження Президента порівняно з п.17 ст.106 Конституції України, надаючи йому право призначати на посаду вище командування правоохоронних органів. Разом із тим, у Законах України поняття «правоохоронні органи» визначається як у вузькому [24] так і у широкому розумінні [25], що дає підстави віднести до них усі органи, які здійснюють не лише правоохоронні функції, але й правозастосовчі. Проте, як вже зазначалося, Генеральний Прокурор України призначається Президентом України за згодою Верховної Ради, а не шляхом скріплення підписами, Голова Служби Безпеки – Верховною Радою України за поданням Президента України. З огляду на це видається зовсім не зрозумілою позиція законодавця. Адже є доволі розширеним перелік таких посад вищого керівництва правоохоронних органів, що суперечить Конституції України. Отже такі акти Президента України не підлягають відповідно до Основного Закону України контрасигнуванню.

Процедура заміщення вакантної посади в порядку призначення на підставі акту про призначення на посаду завершується виданням такого офіційного документу. Він набирає чинності лише шляхом офіційного оголошення.

Акт про призначення на посаду є підзаконним нормативно-правовим актом індивідуального характеру. Вступ його у дію зумо-

влений диференціацією суб'єктів прийняття акту. Як зазначає Н.Г. Плахотнюк [26], в українському законодавстві відсутній єдиний законодавчий підхід до встановлення процедури прийняття підзаконних актів. Відповідно до п.7 Указу Президента України «Про порядок офіційного оприлюднення нормативно-правових актів і набрання ними чинності» від 10.06.1997 року, укази Президента України та постанови Верховної ради України набирають чинності з моменту прийняття. Водночас тут відсутня чітка норма стосовно моменту видання актів – розпоряджень Кабінету Міністрів України. Прогалину заповнює нормативне положення Закону України «Про Кабінет міністрів України» від 16.05.2005 р. № 279-VI. У ньому передбачено, що вони набирають чинності з моменту прийняття або з дня вказаного у акті. Це свідчить про терміновість вирішення питань у сфері кадрової політики.

Таким чином, можна дійти висновку, що законодавство України передбачає необхідність єдиного волевиявлення уповноважених владних суб'єктів, яке спрямоване на видання акту про призначення на посаду. Воно юридично об'єктивує взаємну домовленість (угоду) кандидата на вакантну посаду та держави в особі органів державної влади. Цим створюється правова основа реалізації права на працю за трудовим договором на підставі акту про призначення на посаду. Видання цього документу не лише підтверджує офіційне право особи на зайняття відповідної посади, але й є гарантією укладення з нею трудового договору. В такий спосіб забезпечується ефективність проведення кадрового заміщення, стабільність індивідуально-трудова правовідносин, що зумовлене особливостями відповідної посади.

ЛІТЕРАТУРА

1. Венедіктов В. С. Сутність та основні напрямки кадрової політики в сфері державної служби / В. С. Венедіктов, М. І. Іншин // Фо-

рум права. - 2005. - № 1. - С. 4-8 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2005-1/05vvssds.pdf>.

2. Конституція України : від 28.06.1996 р. з наступними змінами та доповненнями // Відомості Верховної Ради України. - 1996. - № 30. - Ст. 141.

3. Рішення Конституційного Суду України від 17 вересня 2008 року у справі за конституційним поданням 105 народних депутатів України щодо офіційного тлумачення положень частин шостої, сьомої, дев'ятої статті 83 Конституції України (справа про коаліцію депутатських фракцій у Верховній Раді України). - Справа № 1-40/2008. - № 16-рп/2008 - [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=6955>.

4. Рішення Конституційного Суду України : від 27.04.2000 року у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про тимчасове виконання обов'язків посадових осіб, яких призначає на посаду за згодою Верховної Ради України Президент України або Верховна Рада України за поданням Президента України» (справа про тимчасове виконання обов'язків посадових осіб). - Справа № 1-22/2000. - № 7-рп/2000 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=6955>.

5. Рішення Конституційного Суду України : від 22.12.2009 року у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо офіційного тлумачення положень статей 102, 103, 116 Закону України «Про судустрій України» (справа про призначення суддів на адміністративні посади). - Справа № 1-53/2009. - № 34-рп/2009 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=87032>.

6. Рішення Конституційного Суду Украї-

ни : від 25.02.2009 р. Справа № 1-3/2009 щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України «Про деякі питання здійснення керівництва у сферах національної безпеки і оборони». - № 5-рп/2009 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=42727>.

7. Рішення Конституційного Суду України : від 26.02.2009 року у справі за конституційним поданням Президента України щодо офіційного тлумачення положення пункту 18 частини першої статті 85 Конституції України Справа № 1-15/2009. - № 6-рп/2009 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=42936>.

8. Рішення Конституційного Суду України : від 15.01.2009 року у справі за конституційним поданням 53 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України «Про деякі питання керівництва зовнішньополітичною діяльністю держави.. Справа № 1-2/2009. - № 2-рп/2009 [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=36195>.

9. Закон України «Про Державну прикордонну службу» : від 03.04.2003 р., № 661-IV // ВВР України. - 2003. - № 27. - Ст. 208.

10. Закон України «Про Державну податкову службу» : від 04.12.1990 р., № 509-ХІІ // ВВР УРСР. - 1991. - № 6. - Ст. 37.

11. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Примирної інструкції з діловодства у міністерствах, інших центральних органах виконавчої влади, Ради міністрів АРК, місцевих органів виконавчої влади» : від 17.10.1997 р., № 1153. // Офіційний вісник України - 1997. - № 43. - Ст. 50.

12. Закон України «Про місцеві державні адміністрації» : від 9.04.1999 р., № 586-ХІV // ВВР України. - 1999. - № 20-21. - Ст. 190.

13. Закон України «Про столицю України - місто-герой Київ» : від 15.01.1999 р., №

401-XIV // ВВР України. – 1999. – № 11. – Ст. 79.

14. Рішення Конституційного Суду України : від 14.10.2003 р. у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України про офіційне тлумачення положень частини другої статті 84, пункту 34 частини першої статті 85, частини першої статті 86, статті 91 Конституції України, частин другої, третьої, четвертої статті 15 Закону України «Про статус народного депутата України» (справа про направлення запиту до Президента України). - Справа № 1-21/2003. – № 16-рп/2003 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=9493>.

15. Конституція України : від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР // ВВР України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

16. Закон України «Про Антимонопольний комітет України» : від 26.11.1993 р., № 3659-XII // ВВР України. – 1993. – № 50. – Ст. 472.

17. Постанова Верховної Ради України «Про Тимчасове положення про Фонд державного майна України» : від 07.07.1992 р., № 2558-XII // ВВР України. – 1992. – № 39. – Ст. 581.

18. Рішення Конституційного Суду України : від 28.01.2003 р. у справі за конституційним поданням Президента України про офіційне тлумачення положень пункту 15 частини першої статті 106 Конституції України (справа про повноваження Президента України реорганізувати центральні органи виконавчої влади). – Справа № 1-1/2003. - № 2-рп/2003ю [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=9479>.

19. Великий тлумачний словник сучасної української мови (з дод. і допов.) / уклад і голов.ред. В. Т. Бусел. – К. ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2005. – 1728 с.

20. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : підручник / О. Ф. Скакун. ; пер. з рос. – Х. : Консум, 2001. – 656 с.

21. Закон України «Про Конституційний Суд України» : від 16.10.1996 р., № 422/96-ВР // ВВР України. – 1996. – № 49. – Ст. 272.

22. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо повноважень Конституційного Суду України, особливостей за конституційними зверненнями та недопущення зловживань правом на конституційне подання», частин першої, другої статті 6, частин третьої, четвертої статті 44, пункту 3 частини першої, частини другої статті 45, Закону України «Про Конституційний Суд України», частини шостої статті 52 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (справа про конституційно встановлену процедуру набрання чинності законом) : від 07.07.2009 р. – Справа № 1-35/2009. – № 17-рп/2009 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ccu.gov.ua/uk/doccatalog/list?currDir=62235>.

23. Указ Президента України «Про Перелік посад, що можуть бути заміщені військовослужбовцями Збройних Сил України, інших військових формувань, правоохоронних органів спеціального призначення в державних органах, установах і організаціях, та граничних військових звань за цими посадами «Про перелік посад, що підлягають заміщенню особами вищого офіцерського складу та граничних військових звань за цими посадами у Міністерстві Оборони» : від 25.10.2007 р., № 1020/2007 // Офіційний вісник Президента України. – 2007. – № 35. – Ст. 805.

24. Закон України «Про основи національної безпеки» : від 19.06.2003 р., № 964-IV // ВВР України. – 2003. – № 39. – Ст. 351.

25. Закон України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» : від 23.12.1999 р., № 3781-XII // ВВР України. – 1999. – № 11. – Ст. 50.

26. Плахотнюк Н. Г. Процедури прийнят-

тя на посади державної служби в Україні: | 2005. – 16. – С. 326–332.
 теоретико-правовий аспект / Н. Г. Плахот- |
 нюк // Університетські наукові записки. – |

Мокрицька Н. П. Правове забезпечення процедури реалізації права на працю в порядку призначення на посаду / Н. П. Мокрицька // Форум права. – 2010. – № 2. – С. 308–316 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-2/10mnpnp.pdf>

Обґрунтовано можливість прийняття відповідного рішення тільки за умови єдиного волевиявлення уповноважених на те органів чи осіб, які реалізують кадрову політику держави винятково в межах їх компетенції. Його форма розглядається в системі їх владних дій (актів), в сукупності яких законодавець вбачає виникнення індивідуально-трудова правовідносин за трудовим договором на підставі видання акту про призначення на посаду. На підставі чинного законодавства проаналізовано передбачені законом способи реалізації одностайного волевиявлення владних суб'єктів призначення, які юридично об'єктивують взаємну домовленість між кандидатом на посаду і державою в особі органів державної влади.

Мокрицкая Н.П. Правовое обеспечение процедуры реализации права на труд в порядке назначения на должность

Обоснована возможность принятия соответствующего решения только при условии единого волеизъявления уполномоченных на то органов или лиц, реализующих кадровую политику государства исключительно в пределах их компетенции. Его форма рассматривается в системе их властных действий (актов), в совокупности которых законодатель усматривает возникновения индивидуально-трудова правоотношений по трудовому договору на основании издания акта о назначении на должность. На основании действующего законодательства проанализированы предусмотренные законом способы реализации единодушного волеизъявления властных субъектов назначения, которые юридически объективизируют взаимную договоренность между кандидатом на должность и государством в лице органов государственной власти.

Mokritsky N.P. Legal Maintenance of Procedure of Realization of the Right to Work as Appointment to the Post

It is grounded the possibility of acceptance of the proper decision only on condition of the unique will of authorized organs or persons which realize the skilled policy of the state exceptionally within the limits of their jurisdiction. Its form is examined in the system of their imperious actions (acts) in the aggregate of which a legislator sees the origin of individual labor legal relationships on a labor contact on the basis of edition of the act about assigning for position. On the basis of current legislation the statutory methods of realization of unanimous will of imperious subjects of assigning whose legally objective a mutual agreement between a candidate on position and the state in the person of public authorities are analyzed.